

Баба

Яків Щоголів

Здумалося вражій бабі
З мужа посміятись —
Почала вона до його
Лізти та скіпатись.
"Коли вже ти уродився
Малим, як той стовпчик,
Так признайся, дідусенько,
Що ти еси хлопчик".
Як признайся, та признайся —
Не дає спокою!
Що тут дідові робити
З бабою такою?
"Ану тебе, бабусенько!
Кажу — не в'яжися.
Нехай же я буду й хлопчик,
Тільки відчепися".
"А коли ти, дідусенько,
Сам признавсь, що хлопчик,
Так попробуй пострибати,
Як ось той горобчик.
Що хоч роби, а попробуй!
А то удавлюся,
Або кинусь до полонки
Та овсі втоплюся!"
"Що се — дума дідусенько —
З бабою зробилось?
Візьму вже їй пострибаю,
Аби не втопилась".
Стрибнув дідусь і раз, і два,
Та собі і скаче...
Баба ж тільки регочеться
Та з сміху аж плаче!
"Та годі вже тобі, дурню!
Тільки нагадати —
А то й справді, як той хлопчик,
Ти вже й рад стрибати!"
Стидно діду, та що зробиш!

Треба вже терпіти!
Пішла баба у сарайчик
Та й лягла спочити.
Як проснулась, аж їй пити
Хочеться до смерті.
Іде вона до виходу —
А вихід запертий.
"Пусти, діду, поки тобі
Не вибила ока!"
"Пущу, мила, коли скажеш,
Що ти білобока!"
"Нехай уже й білобока.
Бодай ти сказився!
Чого се ти так до мене
Реп'яхом вчепився?"
"Коли ж се ти и сама кажеш,
Що ти білобока,
Так лізь вгору, та он в дірку
Й стрибни, як сорока!"
Крутнулася туди-сюди,
Та бачить, що треба
Лізти вгору та стрибати
На землю з-під неба.
Стриба відтіль стара баба,
Ноги перебила,
Та вже тоді мужа свого
Скакати не вчила.